

Karolina i heroinets kvart

Vad spelar det för roll om livet passerar utan dagar när dagarna passerar utan liv?

Karolinas andra eskapad

Karolina, vad gör du där? Helt fel plats! Känner du inte igen syndens boning när du ser den?

Djupa ögon fixerade vid en spruta, heroinet är din vän nu, livet din fiende?

Visst, låt kanylen tränga genom huden och förorenna ditt oskyldiga blod. En sekunds tvekan innan rosorna vissnar och faller ihop av ångers tryck.

Med en djup förtvivlad suck sluter du dina ögon och du stiger in i glädjens boning. Där är allt vackert, där finns du inte, där är du såsom du borde, som du vill vara. Med trötta ögon och med förslavad hjärna ser du sorgernas flykt i dimma, de flyr från ditt hjärta för att snart återkomma. I heroinets kvart är allt på låtsas, men det ser du inte, du ser bara sorgerna fly.

Du skrattar över tanken att glädjen är din slav, men ditt skratt klingar falskt. Du vet att du är glädjens slav, att heroinet nu äger dig, och säljer dig aldrig så billigt som du sålde dig till honom.

Med ett krampaktigt grepp hänger du vid hans hand, men han ler hånfullt över din dumhet, över ditt desperata ansikte som utstrålar förtvivlan. Då, när du är som mest utlämnad åt honom släpper han taget. Din illusion är över. Med ett ryck vaknar du och märker att kanylen fortfarande sitter kvar i armen och känner hur den smärtar tryckande mot din ven. Sorgerna är också kvar, men nu starkare än förut. Kanylen kan du rycka ut ur armen, men sorgerna är kvar. Hade du känt något annat än längtan till det förvridna ansiktet, hade du gråtit. Men gråten finns inte, den finns där inne men hålls kvar av heroinets hånflin. Du måste se att du gråter, så du tar upp kanylen igen och tränger den genom huden på nästan exakt samma ställe som du förut sköt in den för att förorsaka gråtens frånvaro. Du fyller den sakta med blod, din egen själs tårar.

Handflatan ligger blottad och är kupad så att den skapar en grop. Där låter du blodet falla, droppe efter droppe, bara för att känna tårarna som inte finns. Ljudlöst ser du droppar skapa en pöl av mörkrött, nästan svart blod. Och i pölen ser du reflektioner av en svunnen tid, en bild av en söt liten flicka i en vit klänning som dansar på en grön gräsmatta. Hon skrattar, och bredvid henne dansar hennes lillebror. Han ser upp på henne, som om hon vore sanningen, som om hon vore livet i sig. Med oskuldsfulla ögon ser han på henne med ett stort leende och han vet att hon är där, och kommer alltid att vara det! Men bilden försvinner och du ser bara ett förvridet ansikte.

Du måste tillbaka till ansiktet, men kanylen är tom, så du reser dig upp med stapplande steg. På något sätt måste du tillbaka. Och med det första steget mot dörren förskjuter du den lilla pojken som fortfarande ser upp till dig med oskuldsfulla ögon, och du förskjuter den enda tanken som är riktig, det enda som betyder något; att allt var förgäves.

Av: *Jonas Pedersén*